

Troyat: CUKROVÁ HORA – 9. kapitola:

Neviem, koľko bolo hodín, keď ma Filip zobudil trasením za rameno. Vo svetle vonkajšieho osvetlenia som len videl nado mnou jeho hlavu s prstom na perách, aby som bol ticho. Posadil som sa na posteľ, natiahol si na nohy šľapky a nasledoval som ho. Nemal som inú možnosť, celý čas ma ťahal neúprosne za rukáv z izby von.

„Čo je?“ zašepkal som na chodbe potichu, aby nás nik nepočul, no aj tak sa mi zdalo, že sa to ozýva po celom poschodí.

„Pod' rýchlo, a nevy pytuj sa,“ zašomral popod nos nadšene a ťahal ma dolu schodmi. Zastavili sme sa až za fajčiarkou.

„Sme tu všetci?“ opýtal sa tiež v tme Adamovým hlasom. „Držte sa v tieni, nech nás nikto nezbadá.“ Snažili sme sa kopírovať omietku budovy. Po jednom sme prebehli na druhú stranu cesty a stretli sme sa za kuchyňou. Ostali sme skrčení pod nakladacou rampou. „Pod' rýchlo. Tadiaľto!“ zavolal na nás Adam z otvorených dverí odpadkárne.

„Čo ti jebe? Veď budem smrdieť ako prasa,“ protestoval Tomáš.

„Drž piču!“ sotil do neho Adam, aby sa pohol dnu, lebo stál hneď za ním. V tme nebolo nič vidieť, tak Tomáš zakopol o vedro, ktoré bolo hneď za dverami. Miestnosť bola plná kontajnerov naplnených po okraj rôznymi zbytkami z kuchyne. Podľa smradu tam niektoré boli už dobre dlho, lebo to tam riadne kyslo a prelievalo sa po podlahe. Vedro urobilo poriadny rachot, Tomáš stratil rovnováhu, v tme sa chcel niečoho zachytiť, no podarilo sa mu strčiť ruku do kontajnera plného nejakej gebuziny až po rameno. Všetci sme stíchli a počúvali, či si ten zvuk niekto nevšimol a či sme neprivolali na seba zbytočnú pozornosť. Tomáš pomaly vytiahol ruku z tých sračiek, snažil sa to otrepať.

„Do piče, hovoril som to, vyzerám ako prasa,“ zasyčal nešťastne.

„No a ešte si sa aj celý zajebal tým sajrajtom,“ sucho skonštatoval Adam, čo u všetkých vyvolalo vlnu smiechu, no cedili sme to len cez zuby, aby nás niekto nezačul. Tomáš sa na Adama zahnal tou špinavou rukou, no netrafil ho.

„Ako malé deti!“ zašepkal Filip a snažil sa opatrne našľapovať, aby nevystrašil nejakého potkana. Potichu sme preliezali úzkou uličkou pomedzi kontajnery, snažiac sa ničoho nedotknúť až k dverám prepojovacej chodby, ktorá spájala túto miestnosť s kuchyňou. Adam po hodnej chvíli konečne trafil

klúčom do zámky a otvoril dvere. Bol najvyšší čas, lebo ak by som tam stál ešte chvíľu, tak tam určite prispejem svojim obsahom žalúdku, ako ma tam napínalo, a určite som nebol sám. Kamil ma držal celý čas za ruku a akonáhle to bolo čo len trocha možné, nalepil sa na mňa a dýchal mi na krk, čo mi nebolo nepríjemné. Úzkou kľukatou chodbou sme sa dostali k nákladnému výťahu. Adam otvoril dvere, všetci sme sa tam nasúkali a stlačil tlačidlo. Chvíľu sa nedialo nič. No nakoniec sa výťah predsa len pohol smerom hore.

„S tebou aj ten výťah ide pomalšie," pokúsil sa zavtipkovať Tomáš na Adamov účet, no ten to ignoroval. Konečne výťah zastal. Ocitli sme sa v kuchyni.

„No poďme, poďme, vyzliekajte sa!" nabádal nás vzrušene Adam a rýchlo zo seba zhadzoval veci ako prvý. Keď bol Adam nahý, pribehol k obrovskému okrúhlemu kotlu a otvoril na ňom veko. Kotol bol plný vody, z ktorej sa parilo. „Vybavil som nám jakuzzi," oznámil nám so smiechom, vyštveral sa na kotol a vkĺzol do vody tak, že mu trčala len hlava. Neveriacky sme sa na neho chvíľu dívali. Filipovi to zaplo prvému a v sekunde bol pri Adamovi, oblečenie si postupne vyzliekal po ceste ako had, a z kotla odhodil už len trenky. Rýchlo sme sa vyzliekli a vošli za nimi. Bol to ako sen, o kúpeli sa mi ani nesnívalo. Piatim nám tam bolo trocha tesno, ale čušali sme a vychutnávali si to potešenie. Bola to voda na čaj k raňajkám. „Cez noc sa zohreje a ráno do nej kuchári dajú čaj a cukor, tak prosím necikať!" vysvetľoval nám Adam celý hrdý, ako dobre to vymyslel. Samozrejme, že všetkých zaujímal môj nový módný doplnok a Kamilov zadok. Museli sme to všetkým ukázať. Pretože v tom prítmí nebolo nič vidieť, tak samozrejme, že si to chcel každý aj chytiť. Mal som čo robiť, aby som juniora udržal v kľude. Horšie to už bolo, keď Kamil začal vytrčať ten svoj zmaľovaný, pekný zadok. Nežne som mu ho pohladil a dal mu naň pusku. To som ešte nejako obstál. Teda neobstál, udržal som ho v kľude. Horšie to už bolo, keď si Kamil na mňa sadol obkročmo, pritisol sa na mňa, objal ma a zacítil som na bruchu jeho stoporeného vtáka. Veľmi nerád, ale požiadaval som ho, aby zliezol, lebo by mi tá klietka utrhla gule.

„Tak vysvetlíš nám konečne, prečo si dostal ten výprask?" neudržal sa Tomáš.

„To by aj mňa zaujímalo," pridal sa Filip a s Adamom sme s ním súhlasili. Kamil sa dosť dlho okúňal, no nakoniec z neho vyšlo toto: Veliteľ roty sa samozrejme dozveda, že Kamil kreslí. Zavolať si ho teda kvôli tomu, že chce, aby mu namaľoval portrét. Olejom, v uniforme a v životnej veľkosti. Kamil s tým samozrejme žiaden problém nemal, obraz sľúbil, aj začal a ako odmenu si vyžiadal na počudovanie všetkých nás, aj veliteľa roty, výprask. No nieje to debil? Ale zlatý. Keď skončil so svojím príbehom, ostali sme všetci ticho, len Tomáš občas pri výdychu do vody vypúšťal nosom bubliny.

„Viete, aké mi je to nepríjemné, keď vy tu chodíte so zmaľovanými zadkami a ja mám len samé výhody a každý na mňa pozerá ako na niečo extra. Celý život ma to sprevádza. Všetko za mňa vždy vybavil foter. Dúfal som, že aspoň tu budem mať pokoj," vzlykal.

„Zarobili sme 1500," z ničoho nič začal Filip, „u Dedeka máme ešte nejaké tri stovky, ale do zápasu by sme mali takúto akciu aspoň ešte raz zopakovať." Tomáš vzdychol. David povedal, že nie je problém, že mi dá, čo budem chcieť.

„Pokiaľ mu dám ja, čo bude chcieť on," dodal už menej veselo.

„S Karolom to také ľahké nebude, nasľuboval som mu, čo len chcel, ale nejakú z toho vzišlo," začal sa krútiť Adam, „zaspal skôr, ako k niečomu došlo, a ja som nečakal, kým sa zobudí, asi bude trochu nasratý," dokončil Adam veľmi ticho a radšej púšťal do vody nosom bubliny.

„Tá Lujza po mne ide ako pes po údenom, predpokladám, že tiež bude niečo chcieť," zahlásil som ja, „ale asi bude veľmi nemilo prekvapená," dodal som ironicky.

„Ach Lujza, ak by som mohol, hneď by som ju...," zasnivil sa Tomáš.

„Čo?" nedalo Adamovi.

„...pozval na romantickú večeru, ty pako!" odpovedal mu Tomáš a jebol mu po hlave.

„Prepáčte, v spoločnosti sa mi to ešte nikdy nestalo, ale musím si vyhoniť, lebo mi prasknú vajcia."

„Fuj, ty prasa," zahriakol ho Adam.

„Od zajtra už čaj nikdy nepijem, ale dobrý nápad."

„Peťo, sorry, ale nemôžem trhať partiu," a tak sa k nim pridala aj Filip.

„No vy ste teda kamoši," zahundral som, a snažil som sa myslieť na niečo celkom iné, zatiaľ čo chalani žblnkali. Nemusel som sa pozrieť ani Kamilovým smerom a cítil som na sebe tie jeho prosebné psie oči. „No pod' ku mne, ty trtko, objal som ho a pobozkal, nahmatal som mu už stoporeného toho jeho pipa, pohladil som mu vajka a začal mu pomaly preťahovať predkožku. Slastne stonal a mocne ma objímal a sal moje pery. Netrvalo dlho a už pumpoval všetko napätie zo seba von, hryzúc ma pri tom do brady. Klietka ma nenormálne tlačila, ako sa ten môj zázrak snažil z nej vyslobodiť, no nič mu to nebolo platné.

„Fuj, vy prasatá, ako sa v tom môžete kúpať!" podpichol Tomáš a vyliezol z kotla, „podte už von, lebo sa v tom uvaríte." Neuvedomil som si to, ale voda bola naozaj čoraz teplejšia, na hranici únosnosti. Dal som Kamilovi pusu a vyliezol som z kotla aj ja. Postupne sme vyšli všetci a šmátrali sme po veciach. Zrazu sa v kuchyni rozsvietilo blikajúcimi neónkami. Ostali sme stáť ako vyorané myši.

„Vy tu čo robíte?!" začul som odniekadiaľ hrubý hlas, no chvíľu mi trvalo, kým si oči zvykli na svetlo. Bol to Karol. Vypil tú pollitrovku od Rumančeka. To samozrejme nebol jeho jediný dnešný zdroj života a unavený v sklade zaspal. Tam ho Adam nechal. Samozrejme, že Karol domov nešiel a zobudil sa

až teraz. To, či nás počul a prišiel, alebo prišiel a až potom nás počul, sme sa už nedozvedeli. Vypočuli sme si, že to, čo sme urobili, je najväčšia drzosť na svete, neviem, či len akú on videl, alebo celkovo, ako nám za to on ukáže a čo nám ukáže, a kde pôjde a my s ním a podobné keci. Zhrnuté a podčiarknuté, keď si dal dokopy dve a dve, v akom je ešte stave, že to boli jeho kľúče, ktorými sme sa sem dostali, prihliadnuc na to, že manželku mal zrejme len na okrasu, pretože ho brali viac chlapčenské zadky ako ženské predky, a nás tam mal chytených hneď piatich úplne nahých a v podstate nás mal v rukách a mohol rozhodovať o našom osude. Išlo ho rozhodíť od jedu, tvár mal červenú a žily na krku mu išli prasknúť. Išlo mu hlavne o to, že ak vypustí vodu z kotla, nestihne sa ďalšia ohriať na čaj do raňajok. Ak ju nevypustí, a niekto sa to dozvie, stálo by ho to každopádne miesto. Museli sme mu odprisahať, že nikto z nás sa do tej vody nevyčúral, a po druhé, že sa to nikdy nikto nedozvie. Odprisahali sme mu všetko, čo chcel, ale pre istotu som si pri tom skrížil prostredník a ukazovák na oboch rukách za chrbtom. Na jeho reči bolo vidieť, ako ho zlosť, strach a prekvapenie postupne prechádza a začína mu to všetko dochádzať, ako nás má teraz v moci. Vymyslel takúto vec. Každému z nás naloží poriadne na zadok.

„Aby sme si to zapamätali,“ a milému Adamkovi naloží aj do zadku, pretože to mal v pláne už skôr, len sa k tomu nestihol akosi dopracovať. Zobral z regála varechu, čo vyzerala ako veslo, len bola o dosť tenšia, no musel ju aj tak držať oboma rukami. Všetkých si nás zoradil jeden vedľa druhého, prikázal nám prehnúť sa cez nerezový pracovný stôl s rukami vystretými pred seba s tým, že kto sa zdvihne, dostane prídavok a začal nám tým pádlom zaradom maľovať zadky, no najprv si ich samozrejme dobre poobzeral a obchytkal. Zatínal som zuby, ako sa len dalo, ale bolo to peklo, pretože som zadok mal ešte stále boľavý od Igorovej starostlivosti, no ľutoval som hlavne Kamila, ktorý mal výzdobu ešte úplne čerstvú. Žiadnemu z chalanov to evidentne jedno nebolo, ale držali sa statočne. Viem presne, z čoho som sa tak potil, ale ten teplý kúpeľ na tom mal tú menšiu zásluhu. Prvých desať rán sa ešte akosi dalo vydržať, no ďalej to bolo, čo rana, to horšie. Naše zvukové prejavy hecovali Karola ešte k lepším výkonom. Náramne sa mu to páčilo, čo samozrejme rôzne vtipne komentoval, no mne to ani trocha smiešne nepripadalo a nebol som sám. Jedine, čo som bol rád, že som sa v tom kúpeli nemohol vystriekať, pretože by som bol na bolesť oveľa citlivejší, čo som nezávidel ostatným a najmä Kamilovi, ktorému sa rinuli po tvári slzy ako hrachy. Karol nám každému naložil po dvadsaťpäť na holý zadok a ešte sme mali byť radi. Nechápem, prečo si každý agresor myslí, že sa obeť bude z toho radovať a bude mu ešte vďačná, najlepšie asi až do konca života. Adama si tam prehnutého nechal a zatiaľ, čo sme sa obliekali a utierali vodu z podlahy, do neho tlačil, čo sa do neho zmestilo, bez nejakej prípravy, ako starí známi, ktorí sa poznajú už roky. Adam skučal, fučal a rôzne sa snažil krútiť, ale nič mu to nebolo platné, svoje dostal, a keď s ním Karol skončil, mal toho Adam plnú riť. Doslovne. Ešte sa Karolovi ospravedľoval, že nevie, čo ho to napadlo sem vodiť kamarátov, a aké je to od neho férové, že to ostane medzi nami a nijako to nenaštrbí do budúcnosti naše vzťahy, a že mu to všetko vynahradí. Pridali sme sa k Adamovi všetci s tým

ospravedlňovaním. Bolo vidieť, ako tým Karolovi masírujeme ego. Samozrejme žiadne vynahradzovanie sme už radšej nespomínali, to už nech je Adamova parketa, veď on si to už nejako vykompenzuje v naturáliách.

Z kuchyne sme sa vytratilí tou istou cestou, ktorou sme sa tam dostali. Z cesty sme zbehli do rigola, opreli sme sa o šikmý svah, zapálili si cigarety a chytali si zadky.

„Aspoň pár dní nebudeme len tak posedávať," skonštatoval Adam.

„Když je někdo podprůměrný, může se snažit malovat velice, velice špatně, hned každý pozná, že je podprůměrný. Toto napísal Salvador Dalí vo svojej knihe Denník génia," skonštatoval Tomáš a díval sa na hviezdy.

„Ale veď Kamil kreslí veľmi dobre, či?" nechápavo odpovedal Adam.

„Nechaj tak, nerieš. A ty mu daj pokoj!" napomenul Tomáša Filip. Pobrali sme sa pomaly na ubytovňu. V hlave mi strašilo, ako budem Igorovi vysvetľovať tento zmaľovaný zadok. Na schodoch bola tma. Opatrne sme našľapovali, aby nás náhodou niekto nezačul. Filip nazrel cez sklo dverí do chodby.

„Môžeme, nikto tam nie je," ticho nám oznámil.

„Kde ste boli?" zaznelo rázne zo schodov nad nami. Myslel som, že sa mi sníva. Skryl by som sa najradšej aj do myšacej diery, ale žiadna tam akurát na potvoru nebola. Také šoky na hlavu dvakrát za deň, to mi nerobí veľmi dobre na pleť. Na pleť môjho zadku určite nie. Z tmy schodiska zišiel do svetla malý Samo. Potiahol si posledný krát z cigarety, špak hodil na zem, zašliapol ho a vyfúkol dym. „Podďte za mnou," prekvapivo nekričal, nevyvádzał, nenadával, len ticho otvoril dvere a počkal, kým všetci prejdeme do chodby. Nasledovali sme ho až pred izbu inštruktorov. „Počkajte tu," prikázal a vošiel dnu. Nechápavo sme na seba pozerali. Po chvíli sa dvere otvorili a Samo nás zavolať, aby sme vstúpili. Boli tam všetci. Niektorí sedeli za stolom, iní na posteliach. Všetci sa len na nás pozerali s vážnymi tvármi, nikto neprehovoril. „Tu sa postavte," ukázal nám Samo prstom na ľavo od dverí a vyšiel na chodbu. Cítil som, ako mi srdce bije v krku. O chvíľu sa Samo vrátil aj s Igorom. Igor si vzal od stola stoličku, prisunul si ju pred nás, sadol si na ňu obkročmo, lakte si oprel o operadlo a tichým kľudným hlasom sa spýtal.

„Vy ste predávali na izbe nejaké lieky?" Mlčali sme, krvi by si sa v nás nedorezal. Igor sa mi díval priamo do očí. Nevydržal som to, a sklopil som radšej zrak k zemi. „Potrebujeme vedieť, aké lieky to boli. Patrik Kubovec z dvojky izby nejaké pojedol a zapil Jodisolom. Máte šťastie, že ho Samo našiel v umyvárke na zemi včas, inak by sa bol zadusil zvratkami." Netušil som, kto je Patrik Kubovec. Po priezviskách sme sa tu veľmi nepoznali. S chalanmi z iných izieb sme sa stretávali len veľmi málo, no chlapca mi bolo ľúto a mal som pocit viny.

„Nejaký acylpyrin, niečo na hnačku, niečo proti hnačke, od kašľa...," nevydržal to Tomáš, no išlo to z neho ako z chlpatej deky.

„Niečo na spanie, od bolesti, na tlak?" naliehal Igor.

„To nie, nič také," snažil sa Tomáš čo najpresvedčivejšie. Všetci sme ho podporili kývaním hlavy ako retardovaní.

„Nie, nie, nie, nič také," ubezpečovali sme ho. Igor poslal Tomáša, nech donesie, čo mu z tých liekov zvýšilo. Tomáš ich mal v krabici od topánok, no veľa tam toho už nebolo, ešte nejaké maste, náplaste a kvapky. Igor odišiel z izby. Samo si zapálil ďalšiu cigaretu a bezducho hľadel do okna. To čakanie bolo nekonečné a to ticho ešte horšie. Zdalo sa mi, že dýcham ako veľryba, že to počuť na celú miestnosť, aj keď som sa snažil dýchať čo najtichšie. V ušiach som počul šum, ako keď v rádiu prerušia vysielanie, a do toho ten môj dych. Občas niekto smrkol alebo zakašľal, aby to ticho prerušil. Konečne sa Igor vrátil a zdalo sa mi, že má lepšiu farbu.

„Volal som na ošetrovňu, máte šťastie, Patrikovi vypláchli žalúdok, prebrali ho. Lieky si odkladal, čo dostával, keď ležal na ošetrovni. Máte šťastie, že to nemal od vás. Neželám si, aby ste tu nejaké lieky nosili. Ešte raz to zistím, tak si ma neželajte. Teraz vás za to trestať nebudem. To, že ste opustili rotu po večierke, za to vás potrestám. S tebou si to tiež vybavím," otočil sa na Stana, ktorý tam sedel ako zbitý pes, „ale dnes už nie, utekajte spať. Ráno sa budete hlásiť u služby na rajóny. Nech vám za trest vymyslí niečo špeciálne. Ty ma počkaj u mňa na izbe, potrebujem s tebou niečo poriešiť," prikázal mi. „Rozchod a odchod!"

Mičky sme vyšli na chodbu. Kamil na mňa hodil tie psie oči, Filip ma stisol za plece, Adam ma plesol po bruchu a Tomáš ma štuchol pästou pod rebrá, keď okolo mňa prechádzali a zmizli za dverami izby. Vošiel som do Igorovej izby. Svietila tam len lampa na stole. Vyzliekol som sa donaha, vzorne si uložil veci pred seba a čakal som. Spomenul som si na to, keď som bol malý, no malý, mal som asi desať rokov, alebo jedenásť. Mama mala v kuchyni za sklom odloženú päťstovku. Mali sme ju tam veľmi dlho. Mama to mala odložené na elektrinu alebo byt, asi ak by sme mali nejaký nedoplatok, ja už si to presne nepamätám. So sestrou sme tú päťstovku chodili často obzerať. Raz neviem, čo ma to napadlo, neodolal som, a tú bankovku som odtiaľ zobral, išiel som do obchodu a kúpil za ňu sladkosti. Predavačka sa ma hneď pýtala, že odkiaľ to mám. Ja som klamal, že to mi dala krstná mama, že si mám kúpiť sladkosti. Predavačka sa ma ešte snažila prehovoriť, nech ju neminiem celú, no nedal som sa presvedčiť. Mal som problém ten nákup z obchodu odniesť. Čo som vládol, to som zjedol, veľa som toho porozdával deťom na ihrisku, no už sa zvečerilo a domov som to doniesť nemohol, tak čo ostalo, som rozšľapal a nahádzal do kriakov. Igor vošiel, prešiel okolo mňa, sadol si na posteľ a zapálil si cigaretu.

„Kde ste boli?“ opýtal sa vážne a ja som mu bez mučenia všetko vyklopil, že sme boli v kuchyni, ako sme sa kúpali, ako nás Karol nachytil, ako nás zmlátil. To, že sme si tam vyhonili som radšej nespomínal. Igor pristúpil ku mne, chytil ma pod krk a pritlačil k stene.

„Čo som ti povedal o Kamilovi?“ stisol zovretie ešte viac a pritlačil sa na mňa celým telom, naše čelá sa takmer dotýkali. Nebránil som sa, neodporoval. Z očí mu sršali blesky a ja som vedel, že prišla tá chvíľa, kedy ma zabije. Díval som sa do tých jeho besných očí, ktoré sa mi po chvíli stratili v hmle a mne prebehol v hlave celý film života v mikro sekundových záberoch. Prebral som sa, ako ležím na zemi, Igor mnou triasol, bol celý vystrašený. Všimol si, že konečne vnímam svet, vlepil mi riadnu facku, no okamžite na to priložil svoje pery k mojim a začal ma vášnivo bozkávať. Objal som ho, hladil po chrbte, ramenách krku a vlasoch a želal si, aby to nikdy neskončilo. Otočil si ma na brucho, kolenami mi rozťahol nohy, vybral si vtáka, ktorý už bol dávno nachystaný a strčil ho hlboko medzi moje vyhriate a boľavé polky. Jednou rukou ma chytil za krk, druhou ma objal a pevne mi stisol hrud'. Vytáčať mi hlavu čo najviac do boku a tvrdo prirážal.

Mama zistila, že tá päťstovka chýba až po niekoľkých dňoch. Musel som s pravdou von. Čakal som, že budem potrestaný, vedel som, že si to zaslúžim, vedel som, že som urobil niečo veľmi, veľmi zlé, no keď prišiel otec z práce, len povedal mame:

„Vidíš, mala si si ju odložiť.“

Rovnako aj teraz som mal pocit viny voči Igorovi. Vedel som, že si zaslúžim, aby ma potrestal, vedel som, že som urobil niečo veľmi, veľmi zlé, aj keď som presne nevedel čo. Prijal by som, ak by mi rozsekal zadok trstenicou, len aby sa mu uľavilo, aby som to nejako odčiniť. Bolelo ma to. Bol som vzrušený, klietka ma hrozne rezala, zadok ma bolel už len na dotyk, a nie ešte keď do neho Igor tvrdo prirážal, bolelo ma, ako bol vo mne, no snažil som sa zadok vystrčiť tak, aby sa dostal do mňa čo najhlbšie, a on sa o to naozaj veľmi snažil a aj sa mu to darilo. Cítil som jeho spotené telo, ako sa kĺže po mojom chrbte, a to mi spôsobovalo nevýslovnú rozkoš. Vedieť, že ma chce, že ja som ten, kvôli ktorému sa práve premenil na to žiadostivé zviera, a jeho ukojenie skončí celé vo mne. Rýchlo dýchal, zrýchľoval a ja som pocítil nevýslovnú rozkoš. Začal som striekať hneď, ako som pocítil, že pulzuje, aj napriek tomu, že som bol zamknutý oveľa intenzívnejšie, ako keby som nijako obmedzený nebol.

Ešte hodnú chvíľu na mne ležal, hladil ma po vlasoch. Po chvíli si sadol, ja som si sadol oproti nemu. Usmial sa, pohladil ma po tvári. Pritiahol si ma k sebe bližšie, medzi jeho nohy. Moje stehná som dal na jeho a prekrížil si chodidlá za jeho zadkom, aby som sa k nemu mohol pritísnuť a cítiť ho čo najväčšou plochou. Objímali sme sa a bozkávali, hladili a ja som vedel, že mu patrí. Mal som pocit, že do mňa vidí ako do studne. Postavil sa, zapálil si cigaretu a ľahol si na posteľ. Kľakol som si k jeho nohám, opatrne mu vyzul topánky, tak ako ma to naučil, a začal som mu bozkávať nohy, ako to mal

rád. Jeho vôňa dlhého dňa ma vzrušovala. Opatrne som mu vyzliekol ponožky. Pozrel som sa na neho, on len ticho prikývol na znak súhlasu, že môžem, a ja som sa oddane pustil do hladenia jeho chodidiel jazykom a užíval som si to možno viac ako on, pretože som vedel, že si to vychutnáva. Netuším, ako dlho to trvalo. Zdalo sa mi, že svitá, keď precitol so slovami:

„Ideme spať.“ Postavil sa a prikázal mi, aby som ho vyzliekol, tak som to opatrne urobil a veci som mu vzorne uložil na stoličku. Chcel som požiadať o možnosť odísť, no predbehol ma myšlienkami a len stroho povedal: „Budeš spať tu.“ Vytiahol si zpod hlavy deku a hodil mi ju na zem. Zhasol som svetlo a ľahol si vedľa jeho postele. Premýšľal som, čo bude ďalej, čo mi prinesie ďalší deň v Cukrovej Hore. Nevedel som, čo budem robiť, no vedel som určite, čo robiť nebudem. Určite ráno nebudem piť na raňajky čaj.

www.spankboy.cz